

ԾԱՂԻԿ շաբաթը երկու անգամ կը հրատարակուի Զորեհար-
քի եւ Շաբաթ օրերն: — Տարեկան բաժանորդագրութեան գինն է
100 դրո արծաթ: — Վեցամսեայն 50. — Գաւառաց համար 115 դրո.
Վեցամսեայ 60. — Ծանուցման տղը 5 դրշ.

Որ եւ է նամակ կամ գրութիւն պէտք է ուղղել
Առ Արսոնաշէր եւ Տնօրէն Անտոն Մաքսեան,
Էսկի Զապրիյէ ճառարանի Նշան Է.Ֆ. Պարպեթեանի Տպարանն:
Խմբագրութեան յանձնուած գրութիւնք եւ չեն տրուիր:

ԹԻԻ 197 Գ. ՏԱՐԻ

1889

ՄԱՐՏ 11 ՇԱԲԱԹ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Մեծ Պահք. — Յովհաննէս եւ Մկրտիչ Էփէն-
տիք Եսայեան. — Բարսիլոս մայր. — Աշխար-
հիս վերջը. — Ձերբիւղէ մի. ժառ. — Ա. կէ
անկէ. — Օրուան կեանքը. — Ձէշմէ մէյտանը
հինգէթի.

ՄԵԾ ՊԱՀՔ

Դ.

Բայց եղած տեղերնիս մէկէն իմէկ
միտքերնիս եկաւ մեր գինեպան բա-
րեկամներէն մին, որ անշուշտ այն ալ
պիտի խեղդուէր. որովհետեւ յայտնի
բան էր թէ, այն դիշերային ամբօխը
որ Մեծ Պահքը խղզելու եկած էին,
գինեպանները խեղդելու խորհրդով ա-
ճապարած դադած էին և անշուշտ
գործի ալ սկսած՝ մէկիկ մէկիկ կը խեղ-
դէին, մինչդեռ մեր այն բարեկամը
կամ լաւ եւս է ըսել բարեբարը, ա՛հ,
չա՛տ և չա՛տ բարի մարդ մ'էր և ա՛յն-
չափ բարի, որ մինչեւ այսօր մեր ա-
ռած ապառիկ օղիներուն վրայ բնաւ
դիտողութիւն մ'իսկ ըրած չունէր.
ասանկ բարի մարդ մը խիստ հազ-
ուագիւտ է և ո՛ր պիտի կրնամ գըտ-
նել. ա՛հ, եթէ գոնէ մէկ երկու ա-
միս բաւականանալու օղի տուած ըլ-
լար մեզի, հիմա ինչ կուզէր թող ըլ-

լար, հոգս պիտէ չէր ըլլար, բայց
հիմայ, բայց հիմայ մեծ ցաւ է ինձ,
որովհետեւ շատ բարի, շատ աննըման
մարդ մ'էր. ուրեմն ինչպէս չը ցա-
ւէի, ինչպէս չի լայի. և ա՛յնչափ կու-
լայի որ այն միջոցին ինձ մօտ եկող
ութտունամեայ ծեր կինն իսկ չը կրցի
տեսնել.

— Ինչու կուլաս օրթտի, մեռել
ունիս ինչ ունիս.

— Ախ մարիկ, մի հարցներ, ասօր
մէխանածիները մէկիկ մէկիկ պիտի
խղդեն, մէխանածի բարեկամ մը ու-
նիմ տէ.

— Վո՛ւյ ծունը կլխուս, իմ տղաս
ալ մէխանէճի է նէ, ամա չէ, չեմ
հաւտար, մէխանէճիները անանկ խօ-
լայ խօլայ խղդուողներէն չեն. հոգդ
պիտէ մըներ. անոնց պան մըն ալ չըլ-
լար.

— Իրա՛ւ կըսես մարիկ, ախ էկէր
ատանկ է նէ տուր ձեռքդ պագնեմ:

— Ողջ եղիր տղաս. դուն ինծի
սա ըսէ, Մեծ Պահք պապան ո՞ր թա-
րաֆ կը նստի:

— Նա, սա օտան կը նստի ամա,
էբէյի վախթ է կը քնանայ կոր, քիչ
մը պէքէյէ, պէլքի կարթնայ:

— Էկօ նայէ քի պէքէյէլու ալ ա-
տեն չունիմ, տահա տուն էրթամ տէ
թօռս տպրատուն պիտի տանիմ. հա-

պա էլլայ ուշ արթննայ նէ:

— Անանկ է նէ տուն ըսելիքդ ին-
ծի ըսէ տէ, հիչ մի պէքէյէր հէմէն
էլ գնա, զէրէ երեք շաբաթ է քի
տիւզիլէ կը քնանայ, ասանկ երթայ
նէ արթննալիք ալ չունի:

— Ճանըմ իրեն պան մը տանըմիշ
պիտի ըլլամ, ամա կը վախնամ կոր քի
չելլայ սրդողի:

— Տուն ինծի ըսէ, ես անոր թա-
րաֆէն, հէմ անոր լեզուովը քեզի
պէտք եղած պատասխանը կուտամ:

— Ախ եսվրում, ախարքս պան
պաշխա պան մը էղաւ, նէ օրերնիս
պէլլի է նէ սահաթնիս, աղապ ճա-
ղապ պան մըն է կերթանք կոր:

— Օրդ գիտնալու համար օրացոյց
մը և սահաթ թ գիտնալու համար ալ
սահաթ մը առ. փառք Աստուծոյ հի-
մայ մինչեւ 20 դրուշ աղուոր սահաթ
կուտան կոր:

— Ձէ պապամ, ես ան ըսել չեմ
ուզեր, Աստուած պակաս չընէ տու-
ներնիս օրացոյց ալ կայ սահաթ ալ
ամա, նէ պաքը կիտենք կոր նէ ու-
տիքը. պիւսպիւթիւն օրթայէն վեր-
ցաւ կնաց:

— Օրթայլը խալապալը չընէ
տէյի տօլապը պահած ըլլալու են,
տուն կուզես նէ ձեռքէն բռնելուդ
պէս օրթան բեր, քեզի ո՞վ ինչ կըսէ:

—Վո՛ւյ աչկդ չի խաղայ, ինչեր աչկըսես, ալլահալէմ առտուանցով քէֆըդ թամամ է, էս տահա խաղուէս պիլէ չեմ խմեր, էնֆիլյէ մը քաշեցի տունէն դուրս էլայ:

—Բուկին ըսածներուդ ճուղապ կուտամ կոր: Կայնէ ես սանկ սուն, թուրու մը նստիմ տէ, ինչ ըսելիք ունիս նէ ըսէ: սանքի Մեծ Պահքը ես եմ. . . կին դու, մատո խնդիրս քո:

—Վույ ոտքդ պագնեմ, ինծի անանկ կրապարճա պաներ մըսեր, ղէրէ հիչ չեմ հասկնար:

—Շատ աղէկ, ըսէ նայիմ ինչ կուզես:

—Ա՛խ, տէրտս չես դիտեր, ես ծընած օրէս մինչև ասօր պաքըս կերող կընիկ չեմ:

—Միթէ զէյթին եաղի՞ ալ ոչ կերիցես:

—Բա մեղայ, զէյթին եաղիով պօչ կուտուի՞, պօչը աղուոր սէօյիւշ կըլայ: ձգէ քի զէյթին եաղիին շիշէն պիլէ ձեռքս չէի առներ:

—Էյ ինչ ըսել կուզես, ան նաշինք:

—Ճանըմ ան պիտի հարցնէի քի սա ինտոր ընեմ սուֆրային տակը քի եաղլըն եաղսըզը իրարմէ այիրտ ըլլայ:

—Ինտոր պիտի ըլլայ, եաղը անցունելուդ պէս կըլլայ եաղը:

—Բա հոգի մանճա էփել չեմ հարցուներ կոր:

—Հապա:

—Սա ինտոր քնեմ քի պաքըս չը խորուի, անտար կըսեմ քի սա չաթալըս թըքալըս զատ ընեմ, կէնէ չըլլար, ան քեօր օլաճախ հարսս, սանկ մէյ մը չաթալը թուրչիիս քեասէին մէջը սավուրմիշ կընէ՝ մի. միսոտ է մի, ծուկոտ է մի. ճէնճոտ է մի, հիչ չի նաշիր. սայղը ըսած պանդ հիչ չունի:

—Թող ան ալ պահք բռնէ:

—Թամամ, կիտես քի կուօղս եուս մուրճախս տպէր է, ամէն օր միս պիտի ուտէ:

—Անանկ է նէ ատօր խօլայը հացըդ զատ կուտես կըլլայ կերթայ:

—Հէլէ ատ հիչ ըլլայու պտն չէ:

—Ինչու:

—Ինչու քի, էկէր էս սուֆրան չը նստիմնէ, արեւը սիրեմ, տղուս պօղաղէն վար լօխմա մը պան վար չերթար. անցածները գիշեր մը անանկ

ընեմ ըսի, քիչ մնաց տուններնիս արուն պիտի հոտեր:

—Ձէնէ թող հարսդ զատ ուտէ:

—Տըղաս անոր ալ խայիլ չէ. պէն նէյէ՞ էվէնտիմ, ագչամտան ագչամա գարչըմա ալըպ շօլուգ շօճուղումլա իքի լօղմա բահաթ էքմէք եէյիմ կըսէ թող չիտար. հասըլը աս պանին համար ամէն գիշեր տուններնիս խըրը պալաս չէ:

—Անանկ է նէ մարիկ, քեզի պան մը ըսեմ, տուն ալ անոնց հետ պարապար խարմախարըշֆնա. մեղքը կայ նէ թող իմ ճիտս ըլլայ:

—Վո՛ւյ, մէյեր սատկիմ. էտի տա. ըրիքս էլլամ պաքըս պիտի ուտեմ:

—Էյ ամէն գիշեր տունը խըր պիտի ընէք:

—Իշթէ ես ալ Մեծ Պահքին ատ պիտի հարցնէի քի ինչ ճամբայ պըռնեմ:

Կինը դեռ խօսքը աւարտած չէր, երբ շշնկոց մը և խիստ մօտերնիս ոտնաձայն մը լսեցինք. վախով չորս կողմերնիս նայեցանք, բայց ոչ ոք կար. կինն ալ ապշած երեսնիս կը նայէր. յանկարծ ձայն մը սկսաւ ըսել:

—Ո՛վ բարեպաշտ և առաքինի կին դու. երթ ի խաղաղութեամբ. կե՛ր, զոր ինչ գտանիցիս, և մի վրդովեր խաղաղութիւն և երջանկութիւն ընտանեաց քոյ. ներեալ լիցին քեզ մեղք քո և դու եղիցիս սրբառայ և արդար յաւիտեանս յաւիտենից ամէն:

Այս օր լսեցինք, զարմացմամբ ըսկսանք մտածել և ըսել ինքնին:

—Ո՛վ Մեծ Պահք, եթէ ի վաղուց՝ այսպիսի ներող պաշտօնեայներ ունեցած ըլլայիր, այժմ այս խղճալի վիճակին մէջ չէիր գտնուեր:

(Գաւ աւագ)

Ա Ջ Ն Ո Ի Ա Շ Ո Ի Ք

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ԵՒ ՄԿՐՏԻՉ ԷՓԷՆՏԻՔ ԵՍԱՅԵԱՆ

Հինգշաբթի օր հրատարակուած պատուանշաններու կարգին մէջ ուրախութեամբ և գոհութեամբ տեսանք, որ Վեհ. Սուլթանը բարեհաճած է նուիրել երկրորդ կարգի Օսմանիյէ պատուանշան Ազնուաշուք Յովհաննէս

էֆէնտի և երկրորդ կարգի Մէճիտիյէ պատուանշան Ազնուաշուք Միրտիչ Էֆէնտիի Եսայեանց:

Եսայեան եղբարց հանրածանօթ բարեսրտութիւնն ու մեծագործութիւնքը, նա մանաւանդ մինչեւ ցարդառ Տէրութիւնն և առ Ազգն մատուցած մեծամեծ ծառայութիւնքն իրաւամբ արժանացուցած են զիրենք այս պատուոյն:

Ի սրտէ կուրախակցիմք և կը շընորհաւորեմք, մաղթելով որ ընդ միշտ պատեհութիւններ չպակային իրենց, որով ծառայեն և արժանանան միշտ բարեգութ Վեհ. Կայսեր. Օգոստ. Սուլթան Համիտի նոր ի նորոյ վստահութեանն ու շնորհացը:

ՔԱՐՍԻՐՏ ՄԱՅՐԸ

(Նոյնիւր Լէւէն)

Բ

Երբ Մարտիրոս իր անդուծ մօր տունէն դուրս ելաւ, շատ տրտում էր: Յուսահատութիւն և մահաստուեր տխրութիւն քանդակուած էին իր դէմքին վրայ: Աչերուն մէջ ալ կիսանուաղ փայլ մը կար, որ աշնանային լուսնի մը դալուկ ստուերը կ'ածէր ի յուշ: Գլուխն, ինքնաբերական շարժմամբ մը, ձախ ուսին վրայ խոնարհած էր, և գոգցես խոկմանց անդունդին մէջ էր խորասուզուած: Ա՛հ, մի քանի վայրկեաններու դառն կսկիծն ինչ սեւաւերներ դրած էին անոր շրթանց ծալքերուն մէջ: Մերթ աչերը յերկինս կը սեւեռէր, և հո՛ն, անտեսանելի բան մը, կամ իր ցաւոց սպեղանի մը կ'որոնէր. . . : Պատի՛ր. . . : Աստուած ալ չէր գիտար հէք ձկնորսին վրայ, թէեւ Գրիստոս անոնցմէ ընտրած ըլլար իր աշակերտները:

Եանկարծ, բնազդական շարժմամբ մը, գլուխը վեր առաւ: Դէմքին վըրայ բան մը ցոլացաւ, նման այն ցոլքին, որ կը պատահի մերթ ընդ մերթ աստեղազարդ երկնքին տակ. . . Այդ տխուր ցոլքը, ծովուն վրայ նետուած քարի մը գծած շրջանակներուն նման, ընդլայնեցաւ, ծաւալեցաւ, և ժպիտ մը եղաւ իր ցաւքած շրթներուն վըրայ: Դառն ժպիտ մըն էր այս:

Սիրանուշը միտքը եկած էր : Իր անդրանիկ զաւակն էր այն , որ այնքան երջանկութիւն և բարեկեցութիւն բերած էր իր ծնունդին հետ : Բարի և միանգամայն բախտաւոր զաւակ մըն էր սա , որ անունով ձգուած ուրկանը միշտ յաջող արդիւնք կ'ունենար . . . : Թշուա՛ւ հայրիկ , դեռ կը ժպտէր . . . ձեռնամա՛ծ ու տխրազգա՛ծ : Կարծես իր հանդէպ կանգնած էր Սիրանուշ , և իր վարդը թնեցող պատասխան կուտար իր հօրկան դառն ժպիտներուն : Իր խաժուկ մեղոյն աչերը , զոյգ մը բոցանշոյլ աստղերու հանգոյն , կը ցոլցւային թաւ ու սիրուն արտեւանանց ներքեւ : Այո՛ , նա ինքն էր , իր վճիտ անբիծ ճակատով , զոր կը շրջանակէին խարտեաչ քնքուշ վարսերու ոլորուն ծփուն խուպոյներ : Իր թոթոշիկ այտերը , կարմրուկ խնձորներու նուաղկոտ փայլն ունէին , և անմեղութեան , շնորհաց ու անկեղծութեան երբեակ գեղեցկութիւն մը դրոշմուած էր անոր դէմքին սպիտակութեան մէջ :

Եղկելի՛ մարդ , անուշ պատրանք : Այո՛ , Սիրանուշ հոն էր , իր աչերուն հանդէպ , սիրուն ու ժպտուն , առոյգ ու գիրուկ : Իրականութիւն էր թէ երազ մը : Սիրանուշ , Սիրանուշ , մրմնջեց և ձեռները յառաջ , դէպ ի նա երկարեց , գրկելու և հայրենի տարփոտ համբոյր մը դնելու անոր ծիծաղկոտ այտերուն վրայ :

Բայց խաբուած էր : Սիրանուշ հոն էր . իր դէմն ոչ ոք կար , եթէ ոչ Մարմարան իր անհուն անծայրածիր տարածութեամբ : Պատրանքը փարատեցաւ , երազը ցնդեցաւ անհետացաւ , նման այն պղպշակին , զոր թեթեւ շունչ մը , տկար շունչ մը կը մարէ իսկոյն : Յիշեց ամեն ինչ և անհունին նայեցաւ : Յիշեց իր Սիրանուշըն , իր Տրդատն , իր նորածին մանուկն ալ , — Աստղիկն ալ : Մեղք իր ջլապինդ բազուկներուն , որք չէին արտադրեր իր զաւակաց համար չոր հաց :

Նորէն երկինք նայեցաւ , կարծես գթութիւն հայցելու : Ի՞նչ ընեմ կը մտածէր , որո՞ւ դիմեմ : Հինգ դահեկան եւեթ ունէր , զոր մայրը , այդ քարասիրտ պառաւը նետած էր իր մատներուն մէջ , արհամարհական եղանակով մը : Հինգ դահեկան . . .

Ի՞նչ կը բաւէր իր ընտանեաց , որք երեք երկար օրերէ հետէ անօթի կը հեծէին կամ թերեւս հիմակ մահուան ցուրտ համբոյրներուն տակ , անոր կմախային թեւերուն մէջ կ'որորուէին : Տան տէրն ալ ստակ կը պահանջէր , հացագործն ալ դրամ կ'ուզէր : Վերջապէս ամեն պարտատէր դուռը ափ առած էր , ինչպէս նաեւ թշուառութեան անգութ ձեռքը :

Մարտիրոս գիտէր իր մօր մերժման պատճառը , գիտէր զայս և նոյն պահուն կը յիշէր այն ճակատագրական օրերը , յորս իր բախտը այնքան յաջող գացած էր : Ուտենով , այսինքն իր հայրը մեռնելէն չորս ամիս յետոյ , Մարտիրոս ըմբոստացած էր իր անգութ մօր բմահաճ կամքին դէմ : Ումուսնացած էր նա , և մայրը շատ բարկացած էր իր զաւակին դէմ , վասն զի հաւանութիւն չունէր , վասն զի իր գաղափարներն տարբեր հիման վրայ դրուած էին : Ինք Մարտիրոսին համար ուրիշ նպատակներ ունէր , որք մէկ վայրկեանի մէջ անհետ կ'ըլլային : Իր սպանիական դղեակները , զորս գաղափարներու և յուսոց անհուն պաշարով մը կառուցած էր , մէկ վայրկեանի մէջ կը կործանէին , ինչպէս մանուկ տղաքներ փոքրիկ շունչով մը կը թաւալին խաղի թուղթերու փոքրիկ տնակը :

Մարտիրոսի կամապաշտութիւնը , յաղթանակած էր իր մօր սպառնալից հակառակութեանց : Կնութեան տուած էր այն սիրուն աղջիկը , զոր առաջին իսկ տեսութեամբ կը պաշտէր արդէն : Աղէկ ըրած էր , զի այդ աղջիկն որ իրենց դրացուհւոյն , — Աղաւնի Կոստանին մէկ հատիկն էր , լաւագոյն և յարմարագոյն էակ մըն էր , զոր բարեգութն Աստուած դրած էր իր ճամբուն վրայ :

Այն ատեն տիկին Եղիսաբեթի ցաւըն ու տրտմութիւնը չափ չունէր : Բոլորովին մէնիկ առանձին կը մնար իր տանը չորս պատերուն մէջ , ինչպէս որ չարագուշակ բու մը աւերակաց բեկորներուն վրայ : Մի և նոյն ատեն , իր բարեկամուհիներէն միոյն , — Պայծառ հաւքին խորհրդոյն հետեւելով ուխտած էր յանուն Աստուծոյ որ զաւակն բոլորովին զուրկ թողու իր հայրական ժառանգութենէն և բնաւ չը

գթայ անոր վրայ , մինչեւ իսկ եթէ մահը գայ կանգ առնու անոնց սնարին վերեւ : Ու ճշդիւ գործադրած էր իր ծրագիրը : Քարսիրտ կիներ , որ գութ չունէր իր կուրծքին տակ , միշտ պուստած դիմօք կը նայէր Մարտիրոսին երեսին , երբ այս վերջինը տան դրանն առջեւէն կ'անցնէր :

Բայց Մարտիրոս , հակառակ իր աղքատութեան , և հակառակ իր մօր սպառնալիքներուն , երջանիկ ու բարեբաստիկ կը զգար ինքզինք , երբ ձկնորսութենէ վերադարձին , իր հայրենի վառարանին քով կը գտնէր իր Սիրանուշը , իր Տրդատը , իր Աստղիկը , երկայն խարտեաչ մազերով , խաժուկ խոշոր աչուկներով , անոյշ քնքուշ ժպիտներով : Ու կը մոռնար նոյն օրուան դառնագառն աշխատութիւնները , յոգնութիւնները : Զաւկի սէր , որդիական գութ ու գորով , ի՞նչ խոր արմատներ ձգած էին իր հոգւոյն ծայրերուն մէջ :

Բայց , ինչպէս վերեւ յայտնեցինք , նաւազին դժնդակ աշխատութեանց ու ընտանեկան խնայողութեանց հակառակ , չքաւորութիւնը եկած բաղմած էր խեղճ ձկնորսին սեղանին վրայ : Բազուկ կար՝ գործ չկար , աշխատութիւն կար , արդիւնք չկար : Սեւ ես դու , ճակատագիր , որ մէկ վայրկեանի մէջ հոյակապ տուններ կը քանդես , երջանկութիւններ կը մարես , կեանքեր կը գլորես մահուան ցուրտ ու մութ անդունդին խորը :

Աւաղելին Մարտիրոս , այդ փիլիսոփայական խորհուրդն ունեցած էր : Տարիներու երկար շարքէ մը յետոյ , կ'երթար կոչում կ'ընէր իր մօր գթութեան , կը պարզէր անոր առջեւ իր չքաւոր վիճակն և այն չարչարանքները , որոց կը մասնուէին իր զաւակները : Ի դժուր . մայրը անողոք մնացած էր , և ունկնախից հօր մը աղաչանաց ու արցունքներուն :

Ա՛հ , քարսիրտ կին . . . : Քառորդ մը կուտար անոր ձեռքը , զոր օտար մուրացիկին անգամ չենք կարող տալ , երբ սա յանուն իր զաւակաց գայ արցունք թափէ և գթութիւն հայցէ :

Մարտիրոս , յուսահատ և դողդոջուն , տխուր խոհերով պաշարուած , անզգալապէս ծովուն եզերքը հասած էր և երկինք կը նայէր , միշտ երկինք : Թշուառն ո՞վ ունի , եթէ ոչ երկնից անհունութիւնը . . . :

(Շարունակելի)

ԳԵՈՐԳ Կ. ՍԻՄԻԵՆՍԿԻ

ԱՇԽԱՐՀԻ ՎԵՐՋԸ

Այս շաբթու լրագիրք հրատարակեցին թէ, անցեալ շաբթու ի Լոնտոն մարգարէները գօնփէրանս մը դուժարելով, հիշ բան մը չեն գտեր, աշխարհիս վերջը երբ պիտի գայ տէրի հիսապի են երբ, և հիսապէս քիթապէս, անանկ հաշիւ մը հաներ են որ, լսողին իրկները ոսկորին մէջ քար կը կտրի կոր:

Ասոնց հանած հաշիւին նայելով, յառաջիկայ 1896 տարու Մարտ 3ին, այսինքն ճիշդ 7 տարի վերջը աշխարհըս պիտի կործանի եղեր: Քօբար պահճեպան քօբար, մենք կը կարծէինք որ տասնեւիններորդ դարու մէջ և ոչ մէկ մարգարէ մը կը գըտնուի, մինչդեռ Անդրիոյ մէջ ալայով կան եղեր: Աստուած ողորմի հոգուն, եթէ մարգարէ Նիկողոսը հիմայ ողջ ըլլար, իրմէ ուրիշ մարգարէներ գըտնուիլը լսելով, արդեօք ո՞րչափ նախանձ պիտի զգար և թերեւս հակառակ մարգարէութիւն մ'ալ ինք ըներ որով ահ ու սարսափով պաշարուած սիրտերը քիչ մը փէրահանմիշ կըլլային:

Ո՞վ երանելիներ, ձեզի ո՞վ ըսաւ քի ալը փառք չեղած տեղը աշխարհիս տակը խառըտրորակելու ելէք, ինչ է նէ ամէն մարդ ինքիր հաւին կերթար և ասկէ հարիւր տարի վերջը գալիքին հաշիւովը ժամանակ կանցուներ կոր, հիմայ ելլել տէ ամենուն սիրտը դող հանելով, խօլը խանաւը կոտրել պէտք էր:

Ինչ է նէ, եղածը եղած է կըսէ առածը. ինչ ըսենք նէ պարապ է. հիմակունէ բըրթընիս կապել հազըր ըլլալէն ուրիշ ճար չկայ: Ախ. ինչ ըսենք մենք անոնց որ մեր մամիկներուն խօսքին բնաւ կարեւորութիւն չէին ընծայեր, որոնք առտու իրիկուն արտասուածքով աչօք կը մարգարէանային «վայ մեղքիս, աշխարհքիս սօնին հասանք» ըսելով. մէյնը իսէ մեր մամիկները շատ աւելի յարգի մարգարէներ են եղերքան Լոնտոնայի մարգարէները որք այնչափ տարիներ յառաջ կը մարգարէանային աշխարհիս վերջը:

ՉԻՐՔԻՆԼԵՐԷ ՄԻԻԺՏԷ

Գըղգարտաշ, տուլտուն մը. չիրքին դըղարըն բախտը աշըմըշ:

—Քա նէ՞ օյմուշ քի:

—Նէ օլաճագ, չիրքին գըղարապէօյիւք պէօյիւք բարալար պապշիշ վերէճէքլէր իմիշ:

—Հայտէ կիթ, պօշ լափլար իս. թէմէղ. կիւղէլիմ գըղարա մանկըր պիլէ վերմէյօրլար վիրա օնլարտան չէքմէյէ պագըյօրլարտա, չիրքինլէրէ՞ մի վերէճէքլէր:

—Քա սահիհ տէյօրմ, տիւն ախշամ հալամըն օղլու էվէ կէլտիտէ, կաղէթատա օգուտու. հէմ էօյլէ ուփաք բարա տէյիլ. պին լիրա գատար:

—Էօյլէ իսէ պիղիմ մամինին գըղընա հապէր վերէլիմ տէ կիթսին, ամա նէ՞րէտէ վերիյօրլարմըշ:

—Ամէրիգանըն պիր թարաֆընտա, օգուտու ամմա աննայամալըմ, հէմտէ պէօյիւք իլթիֆաթլար էտիպ, ղէսմինիտէ հէր կաղէթատա գօյաճագլար ըմըշ:

—Քա խէնթսին, հիշ էօյլէ շէյ օլուր մու. չիրքինին ղէսմինի շիքեար պիր շէյ կիպի նէ՞ տէյի կաղէթալարա գօյաճագլար:

—Նէ՞ պիլէլիմ. պէնտէ օնու տէտիմ իսէ, սէն պիլմէսին, Ամէրիգալըլար պէօյլէ թօհաֆ շէյլէր եարարլար տէտի:

—Քա աճապա սահիհ տիր տէրսին:

—Հիշ կաղէթա եալան շէյի եաղար մը:

—Էօյլէ իսէ գըղգարտաշ, քէշկէ պիղտէ չիրքին օլայըտըգ:

—Նիշիօն:

—Եա կիւղէլ օլմուշուղտա նէ՞ օլմուշուղ, շիմտի հէր քէսին կիւղէլիք չիրքինիք արատըղը եօգ, բարա օլսուն տա նէ օլուրսա օլսուն տըր:

—Եօգ տօղրուտու, օրասը էօյլէ ամա, բարա իշինտէ չիրքին օլմագ իսթէմէմ:

—Քա խէնթ, շիմտի չիրքին օլայըտըգ, կիտէր Ամերիգատան բարալարը ալըր ըտըգ, պաք օ վագըթ օ բարալար ըլա նա՞սը կիւղէլլէշիպ, շիմտիքինտէն տահա կիւղէլ օլուր ըտըք:

Երկու տղայք փողօցին մէջ իրաւուն հետ կուռնելով, իրարու երես կը պատուէին և իրարու մազերը կը քաշէին, անցորդ մը միջամտելով կըսէ.

—Ծօ, ի՞նչ կ'ընէք, ինչո՞ւ կուռնէք կոր:

—Մենք կուռն չենք ըներ կոր, կը խաղանք կոր:

—Ծօ ատ ի՞նչ պիշիմ խաղալ է, ատ էրէսներուդ արօ՞նը ինչ է:

—Տուն ի՞նչ կիտես, մեր հայրիկը մայրիկը շաբաթը երեք գիշեր օլսուն առ օյինը կը խաղան:

Գրավաճառ մը իր յաճախորդներէն մէկուն գիրք մը ներկայացնելով կըսէ.

—Շատ հետաքրքրական և շատ գեղեցիկ գիրք մ'է:

—Անունը ի՞նչ է:

—Կանանց պատերազմը:

—Հասկցայ, ես ատոր աղէկը ունիմ և ամէն գիշեր կը կարդամ:

—Զարմանալի բան, ասիկայ դեռ նոր հրատարակուեցաւ, ի՞նչպէս կըլլայ որ դուք կարդացած կըլլաք:

—Բաւական ատենէ ի վեր է որ կը կարդամ և շատ ընդարձակ գըրուած մ'է:

—Արդեօք կրնամ հասկնալ թէ հեղինակը ո՞վ է:

—Մայրս և կինս:

Պիրատէր նէ՞ տիւշիւնիւյօրսըն:

—Նա՞սը տիւշիւնմէլիմ, պօրճուճ չօգ, իրատըմ վէ գազանճըմ եօգ. նէ՞րէտէն վերմէլի:

—Հայ պուտալա, օրասընք սէն նէ՞ տիւշիւնիւյօրսըն, վարսըն ալաճագլըլարըն տիւշիւնսին:

Գարնը կայէթ աճ օլան ատամըն պիրի պիլմէտիյի պիր լօգանթայա կիտիպ. էվվէլճէ եէմէքլէրին ֆիյաթընը աննամագ իսթէր վէ ուշաղը չըղըրըպ սօրար:

—Եէմէքլէրին ֆիյաթը գա՞շ ղըշ տըր:

—Էֆէնտիմ, պուրատա ֆիյաթ ի:

քի տիր, պիրի տէօրթ զրուշ պիրի Ի-
քի զրուշ:

—Սէպէ՛պ, եէմէքլէրին կիւզէլ-
լինտէ՞ն մի:

—Խայրը էֆէնտիմ, թապաքլա-
րըն կայէթ թէմիզ վէ չաթալ պըշադ-
լարըն գըլմէթլի օլմալարընըն ֆարգը:

—Ո՛, զուղում, պէն նէ թէմիզ թա-
պադ վէ նէտէ պահալը չաթալ պու-
չադ եէմէք արդուսունտայըմ, պէնիմ
գարնրմ աճ, սէն շու եիւզ բարալըդ
սօյունտան եէմէք կէթիրտէնէ պագա-
լմ:

* * *

Պիր տօլանտըրընըն տավառընը
կլթիզամ խտէն պիր ալօգաթմա: տի-
կէր պիր ալօգաթմ:

—Առամ, պրադ շու ատամը,
պէն էյիսինի պիլիթիմ, օ հալիս հուլիս
տօլանտըրըն տըր:

—Սէն նէտէ՞ն պիլիթիթըն:

—Տէօրթ տէֆա քէնտիլինի օ պէ-
լատան գուրթարտըմ, լաքին էն սօն-
րա պէնիտէ տօլանտըրտը:

* * *

Գաաընըն պիրի գըղընը պիրինէ
նըշանլատըգտան սօնրա, գըղընը չը-
ղըրըպ տէր:

—Գըղըմ, սէնի պիր գէնկին ա-
տամա նըշանլատըմ ամա պիր գու-
սուրու վար:

—Նէ՛ գուսուր վալիտէճիլիմ, զի-
յանսըղ պիր շէյ իսէ նէ՛ զարարը վար:

—Մէրադ խտէճէք պիր շէյ տէյիլ,
քէնտիսի օթուղ եալընտա անճագ օլ-
տուղու հալտէ, սիմասը տօգսան եա-
լընտա կիսի կէօսթէրիթ:

—Ո՛հ, վալիտէճիլիմ, քեալքի տօգ-
սան եալընտա օլայըտը տա օթուղ
պէշ եալընտա կէօսթէրէ խտի, բէք
չաքուք միլասա գօնար ըտըք:

* * *

Ուլաճագլընըն պիրի, պօրճուսու-
նուն էվինէ կիտուպ գաբըյը չալար.
պօրճուլ բէնճիրէտէն պագըպ, ալա-
ճագլըյը կէօրիւնճէ, հէման պալընը
իչէրի չէքէր. գարըսը գաբույուլ ա-
լընճա:

—Էֆէնտի պուրատտ՝ մը:

—Հայըր տըշարը չըգտը:

—Նէրէյէ կիթտի:

—Պիլմէմ:

—Էֆէնտի սէլամ էթ սէօյլէ քի,
նէրէյէ կիտէրսէ կիթսին, ֆագաթ
պալընը բէնճէրէնին էօնիւնտէ ու-
նութմասըն:

ՕՐՈՒԱՆ ԿԵԱՆՔԷՆ

... Պատուական լրագրիկ

Որքան անուշիկ կը բուրես, յորմէ
հետէ վերջ մը գրիր տարտամ կացու-
թեանդ: Ամեն ոք ուրախ է այս նոր
տնօրինութեանդ վրայ, և շատեր ինչ-
պիսի անյադ հետաքրքրութեամբ մը
կը լսփեն գեղեցիկաշար տողերու թա-
ւալուն հոսանքը:

Ես ալ առնեմ քնա՛րս, կոտորտած
թելերը լարեմ ու գամ ԾԱՂԻԿԻԳ մէկ
միջին անկիւնը օրա՛ն կէսէք երգեմ:
Դէպքեր փնջիկ մը շինեմ, որ խօսի
քեզ սարէն ու սորէն, դաշտէն ու ձո-
րէն, հնէն ու նորէն:

Դիչեր ու ցերեկ, տքնիմ աշխա-
տիմ, քանի որ զիս ալ մշակ ընտրե-
ցիր թղթէ բուրաստանիդ մէջ:

Օրա՛ն կէսէք, բայց ինչ գրեմ:

Հրապարակ բարկացեր է ինձ դէմ,
առաքելիւթ ու բանագող մըն եմ. այ-
սինքն գողցեր եմ իր խորագիրն, որ
իրեն մենաշնորհն լինել կը թուէր և ո-
րուն ներքեւ երազներու և պատրանաց
շարքի մը մէջ կը դնէր իր սիրտն, իր
հոգին, իր զգայուններն ու ներշնչում-
ները: Կեանքին մոխիրները կը քրքրէր,
զգայուն սրտերը կը գրգռէր, կայ-
ծեր կը մարէր, կայծակներ կը վա-
ռէր, և սպեղանի կ'որոնէր հաշած ու
մաշած կուրծքերուն համար:

Ինձ ի՞նչ փոյթ, քանի որ ես ալ
նոյն նպատակաւ կը նետուիմ մամլոյն
ներքեւ:

Սկսիմ:

* * *

Նախորդ յօդուածով խօսեցայ հը-
րատապ խնդրոյ մը վրայ, որ, ինչպէս
յայտնի է, այնքան գողորդներ հանեց
ամեն շրջանակներու մէջ: Տ. Աշոտ քա-
հանայն, որ գլխաւոր հերոսն էր այս
կատակերգութեան, հրաժարեցաւ և
թաղ. Խորհրդոյ անդամք ալ համակ-
րական ցոյցեր ըրին, եթէ այս բառը
կրնայ բացատրել իրենց վարմունքը:
Բայց ասոնք ի՞նչ կարծեն, չենք
գիտեր:

Մենք, իբր ճշմարտախօս հրապա-
րակագիր, չենք ուզեր պաշտպանել
ոչ միև և ոչ միւսն, ինչպէս նաեւ չենք
ուզեր խառնել մարած խնդրոյ մը մո-
խիրները: Մա չափ միայն կ'ըսենք թէ

մեր Ազգ. Պատրիարքարանն ու մեր
Կրօն. Ժողովը, պէտք չէ որ անտարբեր
կենան յայտմ մասին, և անուղղակի
կերպով քաջալերած ըլլան այդ խընդ-
րոյն պարագլուխները: Պէտք է քնն-
նութիւն կատարուի, մանրազնին ու
անաչառ. քննութիւն մը. եթէ քահա-
նայն յանցաւոր է, իբր եկեղեցական
պարտաւորութեանց անսաստող մը,
պէտք է պատժուի ըստ օրինաց Հա-
յաստանեայց սուրբ եկեղեցւոյ. խօսի
եթէ յանցանքը հակառակ կողման վը-
րայ կը ծանրանայ, այնպիսիք պէտք
է օրինաց տրամադրութեան ենթար-
կուին իրենց յաւէտ դատապարտելի
ընթացքին համար:

* * *

Մօտեցաւ ամառն ալ, և կամաց
կամաց գերեզման կը դնենք ձիւնն ու
ձմեռն, որ զմեզ այնքան անգութ
կերպով ողջունեց այս տարի: Շատե-
րը ցուրտ քարին տակ գլորեց, շա-
տերն ալ երիտասարդական տիոց մէջ
խամբեց, չը խնայելով նաեւ այն ծե-
րուկ մէկդարեաններուն, որք, պա-
ռաւանց ցուրտին սպասելով, աշնան
թափուկ տեղեւներուն կը նայէին:

Այո՛. ամառն ալ եկաւ, իր հետ
բերելով դալարեաց կանաչութիւնը,
ծաղկանց բոյրը, երկնից կապոյտն ու
տաքուկ արեւը: Ու Ազգային Հիւան-
դանոցի շինութիւնը, որ ձմրան պատ-
ճառաւ դադրած էր, սկսաւ նոյն ե-
ռանդեամբ յառաջ տարուիլ, Նէտի
քուլէի երկնքին տակ բարձրացնելու
կարօտին ու ծերին ապագայ բնակա-
րանը, որբին ու որբուհւոյն ապաս-
տանարանը:

Հարկ է կոչում ընել հոս, հանրա-
յին առատաձեռնութեան կամ առա-
տաձեռն հանրութեան: Անշուշտ ոչ
քանի որ ամեն անհատ, տեղացի թէ
գաւառացի, լաւ կը ճանչնայ իր պար-
տականութիւններն հանդէպ իր ազ-
գին և հանդէպ իր եկեղեցւոյն:

Քաջալերենք մեր գործիչներն,
որպէս զի քաջալերուինք մեր ապա-
գայ զաւակներէն:

* * *

Մեծ Պահքի մէջ ենք: Թուական
մըն է այս, ուր պէտք է հալին տասն
երկար ամիսներու դիպուած սառնա-
մանին: Մեղքերն ալ, երբ չեն մաք-
րուիր խոստովանութեամբ և հաղոր-

Պէքճի Ապտուլլահ չաղըըտը :
 Բէիս — Իսմին նէ՞ տիր :
 Ապտուլլահ — Ապտուլլահ :
 — Նէ՛րէլիսին :
 — Մուշու :
 — Նէ՛ խըտմէթ կէօրիւրսին :
 — Կէմլէրտէ չիմաճըլըգ էտէրիմ :
 — Տէմէք պէքճի տէյիլսին :
 — Օզէման տայըմըն ետէրինէ պէք-
 ճի վէքիլիլի իտիյօր իտիմ :
 — Պուշարը թանը՞րմըսըն :
 — Պիրինի կէօրտիւմ , էօթէքինի
 թանըմամ վէ կէօրմէտիմ :
 — Հա՞նկիսինի :
 — Պէօյիւկիւ , իսմի Ալի տիր ,
 — Սանա մահալլէտէ պէքճիլիք
 էթտիլին զէման պիր վագըւա օլմուշ
 անը սօրաճաղը , էվիլէլա տօղրու սէօյ-
 լէեէճէինէ եէմին էթ :
 (Բէսմի եէմին իճրա իտիլտի :)
 Բէիս — Պիրինի վուրմուշլար , նա՞-
 սըլ օլտու :
 Ապտուլլահ — Սահաթ հէման եէ-
 տիլի կէչիյօր իտի . Շիլէխանէ գարա-
 ղօլխանէսինին քէօշէսինտէ արգատա-
 շըմ Մուսթաֆա իլէ գօնուշույօր ի-
 տիք , պիր աթըլ գուրշուն կիպի աշա-
 ղը տօղրու կէլիյօր իտի . պիզի կէօ-
 բիւնճէ պէքճիմիսինիլ տէյի սօրտու ,
 պիզտէ էվիլէթ պէքճիլիլ տէտիք . ա-
 ման , տին գարտաշը տէյիլմիլիլ , պէ-
 նի վուրտուլար , արգատաշըմըտա բա-
 րալայօրլար , իմտատա կիտինիլ տէ-
 տի . պիզտէ գօշտուգ , թրամվալլա-
 ղըն տուրտուղու մէվգըտա իքի քիշի
 եէքտիլէրինի գօվալատըգլարընը վէ
 արգատաքինին տայիմա էօնտէքինէ
 տօղրու հալա էթտիլինի կէօրիւնճէ ,
 պէ հէյ Ալլահըն զալիմի , ինսանըմը
 էօլտիւրէճէքսին , ատըմաթմա , եօգ-
 սա գուրշունու եէճէքսին տէյի պա-
 ղըրտըմ . գօվալատըղը ատամը պըրա-
 գըպ տար սօգաղա տալտը . արգա-
 տաշըմ Մուսթաֆայա հայտէ պէն
 պուրատան , սէնտէ չէշմէնին էօնիւն-
 տէն քէստիրէլիմ տէտիմ . օրատա Ա-
 լիլի եագալատըգ . սիլահ օլմասըն
 տէյու իւզէրինի եօգլատըգ , պիր սի-
 լահ պուլամատըգ . պարկիրճի կէլտի .
 աման աղալար , արգատաշըմա գըյ-
 տը , սըքը թուլթուլուգ գաշար տէ-
 տի . օրատան գարաղօլա կէօթիւրիւ-
 յօր ըտըգ , արգատաշըմա մահալլէ
 թէնհա գալմասըն , հայտէ սէն տօլաշ
 տէտիմ . վօյվօյտայա գատար պէրտ-

պէր կիթտիմ , վուրուլան պիր գօլ ա-
 ղաաը օլտուղունու կէօրտիւմ . Ալի
 կէօթէրտիկիմիլտէ , պէնի վուրան
 պու տըր տէտի :
 — Բէիս .— Բիմի իշիւն :
 — Ալի իշիւն :
 — Իշիթտի՛ն մի :
 — Էվիլէթ իշիթտիմ :
 Ալի .— Խայըր էֆէնտիմ , եալան
 ոէօյլէյօր . պէնի նէ գօլ աղասընա
 կէօթէրտիլէր , նէ պէն գօլ աղասընը
 կէօրտիւմ . սօնրատան թէշվիլի իտիլ-
 միշ :
 Բէիս .— Քիմլէ՞ր վար իտի :
 Ապտուլլահ .— Պէնիմ թանըտըղըմ
 բօլիս էօմէր էֆէնտի վար իտի :
 — Տահա պաշգա՛ :
 — Տահա պաշգալարտա վար իտի
 աճա պէն թանըմամ . ժանտարմա օն
 պաշտա օրատա իտի :
 — Նուրի էֆէնտի վօյվօտաշա նէ-
 բտէ օթուրույօր իտի :
 — Մանղալըն պաշնտա , էլիլիլ եա-
 րասընը թուլթույօր իտի :
 — Պու գատար քիֆայէթ իտէր :
 Միւտտայի ումուլի .— Պէքճի Ապ-
 տուլլահ , Եուսուֆըն պանա գըյա-
 ճագ տէտիլինի սէօյլէտիկի հալտէ ,
 Եուսուֆ պուրատա քէթմ իտիյօր :
 Բէֆիգ պէյ .— Էվիլէթ բէյիս էֆէն-
 տի հաղրէթլէրի , Ալի թուլթուլուղու
 զէման Եուսուֆ հէմ պէքճիլէրէ վէ
 հէմտէ գարաղօլխանէտէ բօլիսլէրէ
 արգատաշըմը վուրան ատամ պու տըր
 տէտիլի հալտէ , պուրատա քէթմ ի-
 տիյօր . սէպէպի քէթմի աճէպա նէ
 տիր :
 Միւտտայի ումուլի .— Մուհաքէ-
 մէ տէվամ էթտիքէ , էլպէթտէ մէյ-
 տանէ չըգաճագ տըր :
 Պէքճի Մուսթաֆա չաղըըտը ,
 Բէիս .— Իսմին նէ :
 Մուսթաֆա .— Մուսթաֆա :
 — Նէրէլիսին :
 — Բէմախը :
 — Գաշ եաշընտասըն :
 — Եիկիրմի պէշ :
 — Նէ խըտմէթտէ պուլունույօրսըն :
 — Աղապ գարուսունտա Բուլճու
 տէտէ մահալլէսինտէ , Ձէշմէ մէյտա-
 նը նամ մահալտէ պէքճիլիմ իտէրիմ :
 (Միւթթէհիլէրի կէօթէրէրէ) :
 — Պուշարը թանըրմըսըն :
 Մապաի Էտէ

ԻԼԱՆԱԹ

ՖՕԹՕԿՐԱՖ

ԳԱՐԱԳԱԾԵԱՆ ՊԻԱՏԵՐԼԵՐ

ԴՈՒԼԷ ԴԱՔՈՒ ՆՕ. 677

Միւլթէրլէրիմիլի միմուռն դըլմագ ,
 էսկիտէն պէրու մէսլէքիմիլ օլտուղու ամ-
 մէնին մալիւմիւ տիր : Պու տէֆա էվրօբա-
 նըն էն մէշուր Փապիդալարընտան ճէլպ
 իտէրէք , աթըլլէմիլի տնաթմըլ օլտու-
 ղումուղտան , միւրաճապթ իտէճէք միւշ-
 թէրլէր հէր հալտէ մէմուռն պալաճաղար
 տըր : Գաթար հօվոտս պիլէ բէ իմ չէքի-
 լիլ : Ձօճուղար վէ չօգ տուրմաղա իէհամ-
 միւլիւ օլմալտար իշին , էն սն իւսիլտէ
 (էնալմաթմանէ) եանի միւշթէրլիլի եօրմագ-
 սըղըն բէսիմլէր չէքիլիլ : Պուստան մատա
 ֆօթօկրաֆ իշիւն է՛ մէշուր Փապիդա-
 լարտան հէր ճին , մաքինա վէ լէվաղիմթ
 վէ էճգա կէթիլթտիլիլալ , է՛ վէն ֆիյաթ-
 լէ սօթըլուր :
 Միւրաճապթ իտէնլէրէ մէճճանէն տէրս
 վէրլիլուպ , մէրաղըլլէր իշիւն 180 դրուշա
 գատար մաքինալար ֆիլուլթ օլունուր :

ԱՂՕԹԱԳԻՐԲ
 ՊԱՐՏԷԶ ՀՈԳԵՒՈՐ

ԲԱԶՄԱՊԱՅԿԵՐ

(Պէրպէրեան Տպագր .)

Ընտիր թղթի վրայ , մաքուր
 տպագրուլթեամբ , լաթա-
 կազմ , կը վաճառուի

Երկու { 2 } դրուշ

Կը գտնուի Պէրպէրեան
 Տպարան , Կ. Պ. Էսքի Զապ-
 թիէ ճատտէսի , թիւ 61 :

ԹՇՈՒՆՈՒՆԵՐ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ՊԱՏԿԵՐԱԶԱՐԴ
 Թարգմանիչ — ԳՐԻԳՈՐ ԶԻԼԻՆԿԻՐԵԱՆ
 Հրատարակիչ ՆԵԱՆ Կ. ՊԵՐՊԵՐԵԱՆ
 ԵՕԹԵՐՈՐԴ ՀԱՏՈՐՆ

Ի լոյս ընծայուեցաւ : Գինն է 14 դրշ :
 Եօթ հատորն ի միասին 70 դրշ : Դիմել
 հանդիսիս տպարանը : Պօլիս , Էսկի Զապ-
 թիէ ճատտէսի թիւ 63 :

Յովհաննէս Յ. Պալըգճեան էֆէնտի
եաղըխանէսի թէքրարէն Պիւսիւք Եէ-
նի խանտա իւթգաթտա 38 նիւմէ.
ըօլու օտաեանադլ իտէրէք քէմաֆ-
իւս սապրդ հէրնէվի սւմուրու թահ
ըրիյնէ վէ պիղղաթ իճրայի վէքեա-
լէթի տաավիյնէ վէ միւմէյեիլիք,
վէ բույնէթի մուհասէպէ վէ սայիւրէ ի-
լէ իշթիլալ իթմէքտէ տիր:

Եիկիրմի պէշ սէնէտէն միւթէճա-
վուղ տուր քի պուլուճմուշ օլտուղու
միւթէլիք մէճմուրիյնէթլէքտէ, վէ
խուսուսի իշէրտէ քէսպ իթտիկի թէ-
ճարիպի տտիտէ սէմէրէսի օլարուդ,
թարաֆընա միւրաճաթ իտէն ասհա-
պը մէսալիհի վէ խուսուսիյլէ թէմ.
եիլ վէ իսթինաֆը տավա զըմնտա,
թաշրատան իշ իհալէ իտէն զէվաթը
սուհուլէթի թարիգլէր վէ էմնիյէթ-
պախշ մուգավէլէրլէ խօշնուտ իթմէք-
տէ իտուկիյնի պէեան իտէրիլ:

Սպրդ Մամուլն սահիպ իմթիեազը
Այվազեան էֆէնտի, Գալաթտա,
էնչէնէպի-Պազարընտա, Իբսի խա-

նընտա պիլ մաղաղա քիւշաթիլէ նէֆիս
դէյթին եազը, վէ լէլիլ շարապ վէ մաս-
տիլա վէ էն աէա ճինսիտէն քէ սապուռ
վէ քէզալիք էնվայի նէֆիս գօնեաք ար վէ
հաթթա Ժօթ Սպլամօն գօնեաք տախի կէ-
թ իրթմէքտէ պուլուճմուշ տէն մէմնուշ
օլտուղլը արդու իտէն զաթլարըն թէշլիք
լէրի իսթար վէ տալիթ օլտուր:

Պօղչա տտաընըն պիլ սէնէլիքտէն եի-
կիրմի սէնէլիլէ գաաար էսիլ շարապար-
իլէ: Գըպըրըն տախի գուճանտարիա թէս-
միլէ օլտուան շարապար պուլուճմուշ
տան, իւզուճա պուլուճա զաթլարըն մա-
իւմէք: օլմադ ինզրէ, իլան օլտուր:

ՔՕՔ ՔԵՕՍԻԻՐԻԻ ՏԷՓՕՍՈՒ

Մէգըիւր տէրիմուշն սահիպի, Յովէլ Կ
Աարինեան, պու տէֆա սօպա վէ չ մաշ
իշուճն աւա ճինսիտէն օտուճն վէ քէօմիւր
կէթիլիթմիշ օլտու, Ֆընա գլըտա ֆէրէս-
լէճի սօգաղընտա, 14 նումէրօլու տիրք-
քեանտա, զանէթ էնվ ն ֆիւսթլա ֆի-
րո խթ իթմէքտէ օլտուլըն վէ արդու ի-
տէնէր իշուճն ալեա ճինստէն, մանիալ քէօ-
միւրիւ տախի պուլուճմուշը ռաղպլ թլու
էնալիսէ խա սէլէն իլան ու պէյան իտէր:

ՏՊԱԴՐՈՒԹԻՒՆ

Ն Շ Ա Ն Պ Է Ր Պ Է Ռ Ե Ա Ն

ՃԱՆՖԵՍՃԻ ԱԻԵՏԻՍ ՊԵՅԼԵՐԵԱՆ

ՍԹԱՆՊՕԼՏՍ. ՁԱՐՇՈՒԻ ԳԵՊԻՐՏԷ ՍԱՆՏԱԼ ՊԵՏԵՍԹԷՆ ՍՕԳԱՂԸ ՆՕ. 7

Իշպու մաղաղատա սիեան վէ բէնկլի ֆիւթանլըգ, ճէնէզ իշին իբէքլի գու-
սալարըն էն էյի վէ կիւզէլ ճինսլիլի, կրօն, ֆայլ ֆրանսէ, արմիւր մէրմէյ-
եազ, սաթէն, լիօն, բէնկլի աթլազ, մանիօլուգ չիչէլի գաաիֆէ, կարիլիք
չըպւզլու գաաիֆէ, գալէլի ֆիւթանլըգ, վէ իբէքլի կըրնաալն գաաիֆէլի պու-
լուճմուշտուտան, միւրաճաթ իտէճէք քեաֆէյի բաղաթլու մուշթ էրիլէրին
կէրէք էմթտանըն նէֆֆաթէթ վէ զարաֆէթի, վէ կէրէք ֆիւսթլարըն էնվէնի-
եթթինէ խշնուտ օլմաղալըն պէեան օլտուր:

Օ Գ Ր Ո Ւ Ա Ս Ա Ն

ԿԱԼԱԹԱ ԵԻԻՔՍԷՔ ԳԱՏԸՐԸՄՏԱ ՎՕՅՎՕՏԱ ԳԱՐՇԸՍԸ ՆՕ. 94

Պիւլիք ատամ իշին, թազըմ էլպիսէ
Ձաքէթ բանթալօն, Եէլէք 180 զրշ
—
Ձէշտիլի բէնքլէրտէ սաթթրաճը թազըմ
— 120 զրդ
Իբէք վէ եուճտան շէքիլ վէ պիշիլի կիւ-
զէլ թազըմ 170 զրշ
—
Կիւմիւշիւ վէ թիւթիւն բէնկլիտէ սիւ-
լիւ վէ շէքլ իլէ պիշիլի կիւզէլ թա-
զըմ 200 զրշ
—
Ֆէվգէլտտէ սիւսիւ չուպուգլու վէ շէ-
քիլ իլէ պիշիլի զանէթ կիւզէլ թազըմ
— 240 զրշ
Պիւլիք ատամ իշին սիեան չուհա վէ
եա ֆառնէտէն տաեանադը վէ կիւզէլ
բարթիւսիւ 120 զրշ
—
Իշի իբէք, թէրզի պիշիլի, սիւսիւ Է բէք
կիւզէլ վէ բէք մօտա չուպուգլու բար-
թիւսիւ 220 զրշ

Իշի իբէք, տէվէ թիւթիւ վէ եա թիւ-
թիւ վէ եախօտ էլէքթրիդ բէնկլիտէ
զանէթ սիւսիւ պիշիլի չուհաաա բար-
թիւսիւ 220 զրշ
—
Սիեան ֆառնէ բէնքլիթ գաթիւսի ի-
լէ զանէթ կիւզէլ չուպուգլու բարթալն
— 240 զրշ
—
Պօնթուր գօնթիւմի, սիեան վէ եա
գառվ բէնկլիտէ ֆառնէ, շէքիլէ պի-
շիլի կիւզէլ 200 զրշ
—
Իբէք Եէլէկ պիշիլի վէ սիւսիւ 50 զրշ
—
Պիւլիք ատամ իշին, չուպուգլու գաղ-
մի տէն եըրթլմադ բանթալօն 50 զրշ
—
Տիւզ քուճաշտան չուպուգլու բանթալօն
զանէթ պիշիլի վէ կիւզէլ 90 զրշ
—